# MĂRTURII DESPRE NATURĂ

## Potențarea vieții în lumea animală

Nu se ştie exact unde îşi are începutul lumea animală. Diferitele forme ele viață şi trecerile de la o formă la alta îi apar naturalistului ca fiind fuzionate, în timp ce ochii spiritului percep diferențele dintre acestea ca fiind foarte bine delimitate. Nu există în întreaga creație nimic care să facă excepție de la această regulă. Aşadar, ştiința se înşeală atunci când susține că toate lucrurile ce există în natură, având fiecare clasele, formele şi particularitățile lor, provin una din alta.

Unde începe aşadar cu adevărat lumea animală? Presupuneți probabil că apa este mama tuturor formelor de viață animală. Dar dacă observați la microscop formele de viață animală existente într-o picătură de apă - ei bine, acolo lumea animală se află deja pe a mia treaptă a evoluției sale! Prima treaptă a lumii animale o constituie nenumărații locuitori ai ***eterului***. Ei reprezintă aproximativ ceea ce voi numiți „atomi”. Aceştia sunt atât de mici, încât pe un punct şi-ar putea găsi locul mai multe trilioane. Dacă ați dori să priviți aceste mici animale cu ochii fizici, ar trebui să măriți acest punct de trilioane de ori, lucru care totuşi nu v-ar ajuta cu nimic, pentru că ochiul fizic nu ar putea să vadă lucrurile în realitatea lor. Doar ochiul spiritual poate face aceasta.

Aceste ***mici animale atomice*** se nasc din curgerea razelor de lumină care există în nenumăratele spații ale creației. Este de înțeles felul în care lumina pe care o compun curge în îndepărtatele spații ce apar ca fiind goale. Aceste prime mici animale au formă sferică, suprafața lor este netedă, iar hrana lor este esența luminii. Durata lor de viață este de o trilionime de secundă.[1] După subita lor moarte, unindu-se în număr de trilioane, ele încep să alcătuiască o a doua clasă. Din punct de vedere al mărimii, această clasă nu se deosebeşte cu mult de prima, viața ei însă devine mai concentrată şi prezintă o nevoie de saturare, din această cauză ea fiind prevăzută cu un organ de recepție corespunzător. Această clasă de animale poate fi numită „monade”.

Spațiul în care viețuieşte această specie de animale este acea sferă în care planetele se rotesc în jurul soarelui. Durata ei de viață este al miilea miliard al unei secunde.[2] Neputând percepe cu simțurile diferența dintre durata de viață a unui atom de eter şi a unei monade, calculul va arăta totuşi diferența colosală care există între acestea, în acelaşi mod şi aproape în aceeaşi configurație se formează o clasă una după alta, având o viață permanent potențată. Treptat viața acestor ființe ajunge la o asemenea consistență, încât ele pot fi văzute în straturile superioare de aer, ca un abur albăstrui plin de lumină.

---

[1] Fizicianul japonez Hedeki Yukawa a obținut în 1952 premiul Nobel. El a primit această înaltă distincție pentru studiul său despre diviziunea atomică, în care el vorbeşte despre durata de viață a unui atom ca fiind o trilionime de secundă. (!)

[2] Într-o emisiune radio din anul 1959 se vorbeşte despre descoperirea unei particule elementare noi, necunoscută până atunci, făcută de o grupă de specialişti americani în fizica atomului. Această particulă atomică reprezintă doar o minusculă parte din mărimea protonului, iar durata ei de viață este o miliardime de secundă. Această nouă parte a atomului a primit numele de X. U. Zero. De atunci, ştiința va mai fi descoperit şi al te părți ale atom ului.

Durata de viață a unei astfel de ființe crește gradat până la al miilea milion dintr-o secundă. Adeseori trilioane de astfel de mici animale albăstrui se prind între ele printr-o forță vegetativă şi se împerechează evoluând într-o clasă superioară. Un astfel de proces este perceptibil cu ochiul liber în forma unei stele căzătoare. Viața multiplă a unor astfel de mici animale se uneşte în felul acesta din nou într-o singură viață care se scurge prin larvele lor luminoase. Acestea cad pe pământ sub forma unor meteoriți fie moi, fie chiar pietroşi.

Micile animale devenite astfel libere (scânteile) se adună pe suprafața netedă ca o oglindă a norilor pufoşi. Modalitatea în care aceste ființe iau naştere este pe măsura lor. Dacă ele se înmulțesc într-un număr mare până la un anumit punct, micile învelişuri aflate în stare liberă şi lipsite de viață devin din ce în ce mai grele şi cad mult sub suprafața masei de aer. Astfel are loc un fel de „cununie" a acestor mase de mici animale de lumină plină de căldură care este concentrată în aer; căldură reprezentată de aşa-numita „materie electrică" (focul electric atmosferic). Astfel ia naştere o clasă nouă, foarte plină de viață, mai bine dezvoltată, care umple atmosfera în forma unor nori denşi.

Dacă apoi aceşti nori - în funcție de intensitatea mai mică sau mai mare a strălucirii luminii solare - cresc periodic în masă datorită forței lor de reproducere, "are loc din nou o schimbare de clasă: viața este eliberată din larvele sferice care au devenit acum atât de mari încât pot fi văzute chiar la microscop. Pe neaşteptate, ele se îndreaptă spre pământ în forma trăsnetului sau spre regiunile umede ale aerului în forma fulgerului difuz din nori. Aşadar această formă de viață comunică în parte cu materia, în parte cu lumea plantelor, în principal însă cu sfera de viață a următoarei clase de animale.

Din larvele rămase fără viață se naşte umezeala aerului, iar din unirea mai multor astfel de larve rezultă ploaia. Acum începe o adevărată viață animală terestră ce ia naştere în spațiile dintre micile învelişuri umplute cu apă. Căci atunci când spiritele naturii eliberate (adică devenite libere prin procesul de evoluție), aflate în plantele de jos, ies din învelişul lor, se adună în această viață animală în număr de milioane şi alcătuiesc cunoscutele viețuitoare de infuzie. Vă puteți convinge singuri de acest proces astfel: puneți o plantă oarecare în apă şi lăsați-o acolo pentru o perioadă de timp. Aduceți imediat un strop mare de apă sub microscop şi veți observa deja într-un punct mare cât un grăunte de nisip, o mulțime de viețuitoare care trăiesc şi se mişcă liber. Aceasta este prima specie de animale pe care o puteți percepe în materie.

După un timp mai îndelungat veți constata că într-un astfel de strop de apă există mii de specii de animale care se deosebesc în mod clar unele de altele în formă şi comportament. Aici o clasă rezultă din cealaltă printr-o unire mutuală. Cu ajutorul unor instrumente şi mai performante, în procesul de alcătuire al unei clase superioare veți descoperi în mod clar forme nenumărate care fac parte din clasa anterioară, căci aici are loc un proces dublu de reproducere şi anume cea în curs şi cea a unei clase superioare. Acest lucru se desfăşoară în felul următor:

O clasă superioară de viețuitoare devorează un număr imens de viețuitoare din clasa inferioară şi astfel, din substanța celor inferioare şi din structura lor individuală se produce clasa superioară.

Nenumăratele forțe ale unei asemenea clase devenite mai târziu libere - unindu-se mai târziu - dau naştere unei clase şi mai înalte de viețuitoare. Astfel se merge în sus treaptă cu treaptă până când este parcurs rapid un cerc de o mie de specii. Are loc din nou un proces extraordinar, care se manifestă prin mişcări energice în apă, prin care spiritele naturii

devenite deja puternice îşi fac simţită prezenţa în aer. Atunci are loc o împărţire prin care unele se unesc cu viermii pământului, altele cu viermii apei. Această modalitate de reproducere care urmează are loc tocmai prin mişcarea unor învelişuri mari, vizibile (ouă minuscule) din care se reproduce aceeaşi specie prin adoptarea unei variate clase inferioare.

După clasa acestor viermi urmează apoi speciile mai mici de crustacee compuse din melci şi scoici, care iau naştere aproape în acelaşi timp, partea feminină a viermelui devenind scoică. În cadrul acestor specii are loc din nou o evoluţie, de asemenea cu mii de transformări, până se ajunge la broasca ţestoasă. Nu se cuvine însă să mai continuăm aici aceste înşiruiri. Aceste fenomene de formare a vieţii vor fi explicate într-un capitol special.

Să ne oprim acum însă la aşa-numita scoică perlă. Ea se află pe a nouăzeci şi noua treaptă a evoluţiei menţionate anterior şi provine din unirea scoicii perlieră-mamă şi a melcului perlier. Aici se uneşte pentru prima dată partea masculină şi partea feminină pentru crearea unei vieţi. Partea feminină se închide într-un înveliş dublu, unul exterior rigid şi unul interior, neted, având strălucirea metalului, înăuntru ea vegetează în voie, se hrăneşte cu viermi şi foloseşte larvele prinse în interior pentru a-şi construi casa.

Când un astfel de melc perlofer descoperă o scoică femelă, se lipeşte de ea, se lipeşte de carapacea ei cutată şi face găuri în părţile mai subţiri. În momentul în care scoica îşi dă seama că poartă melcul cu ea, începe să depună părţile de hrană nedigerată (larvele) în acele locuri găurite pentru a le acoperi. Melcul încearcă pe cât posibil să oprească acest proces şi depune în aceste găuri cu mare greutate propriile gunoaie, până când se formează treptat în interiorul acestei deschizături un fel de sferă (în acest mod se nasc perlele!). Această luptă durează ani de zile, melcul părăseşte acest loc, se fixează foarte bine pe gura scoicii şi străpunge carnea acesteia cu ghimpii, în acest fel ea îi deschide scoicii poarta spre viaţă şi şi-o uneşte cu a sa, dând naştere astfel unei specii superioare, în forma melcului nautilus, a cărui frumoasă casă este un semn evident al vieţii evoluate.

Următorul fenomen clar de potenţare a vieţii în lumea animală va fi descris în cele ce urmează printr-un alt exemplu. În apele mării trăieşte o vieţuitoare aparte care a fost numită de voi „polip”. Această vieţuitoare care are rădăcinile pe o plantă-copac, prinde cu nenumăratele sale tentacule viermii şi insectele de apă pe care le înghite în cantităţi imense, ajungând de multe ori la dimensiunile plantei-copac pe care s-a fixat. Când organele sale digestive au devenit mai puternice, copacul pe care s-a fixat moare şi polipul trăieşte mai departe prin ultimul tentacul crescut până când moare din cauza hranei insuficiente.

O mulţime de viermi mici şi roşii se aşează pe fiinţa lui diformă şi mor după descompunerea corpului său. Astfel viaţa lui dă naştere unei alte vieţi, aceea a unei specii de peşte. Această specie vă este cunoscută sub numele de sepie şi ea trăieşte în special în zonele cele mai adânci ale mării. Hrana sa constă de asemenea dintr-o specie de viermi închişi la culoare. Dacă vrea să îşi păstreze hrana, sepia tulbură apa cu un lichid negru care ameţeşte micile animale. După mii de ani de digerat mii de astfel de viermi, sepia moare, iar viaţa potenţată de viermi dă naştere unei alte fiinţe. Este vorba despre aşa-numitul peşte zburător.

Peştele zburător se hrăneşte fie cu insecte de mare, fie cu insecte pe care le prinde cu viteză în aer. Din această cauză el este alcătuit asemenea unui peşte şi asemenea unei păsări. Stomacul lui este prevăzut cu o vezică pe care o poate umple instantaneu cu aer pe care îl poate da imediat afară. Printr-un canal pătrund câţiva stropi de apă; sub acest canal se află un ţesut închis la culoare care poate să păstreze o căldură de peste optzeci de grade. Dacă în vezică se găseşte apă, aceasta este transformată imediat într-un abur care umple vezica cu aer. În timpul acestei umpleri, aerul este împărţit printr-un proces electric intern: sarea grea

din aerul atmosferic coboară în vezică sub forma unui fluid şi este eliminată imediat printr-un canal propriu, O anumită cantitate din gazul uşor degajat trece în organele tubulare care străbat întregul corp, masa cărnoasă a peştelui ajungând astfel la o greutate echilibrată. Pestele zburător este capabil să se ridice în aer cu ajutorul aripilor sale, asemenea unei păsări, stabilindu-şi direcția cu ajutorul aripioarelor.

Când viața lui de peşte ia sfârşit, se petrece următorul fenomen; partea feminină a substanței sufletului său trece imediat într-o specie de pasăre care vă este cunoscută sub numele de pescăruş. Partea masculină dă naştere însă unei alte vieți şi anume cea a porumbelului.

Acesta este drumul evolutiv al unei anumite specii de polip până la o anumită specie de pasăre. Căci sub specia polipilor se află alte specii care corespund aproape fiecărei specii de peşte existente în apă. Aceasta reprezintă o treaptă intermediară între viermi şi toate speciile de peşte prin care specia viermilor este adusă pe o treaptă superioară. Peştii însă se află deja pe o treaptă superioară de evoluție, astfel încât după ce îşi unesc viețile după moarte, ei devin locuitori ai spațiului. În acest mod fiecărei specii de peşte îi corespunde una în lumea păsărilor.

În mare trăieşte totuşi şi o altă specie de animale ale cărei ultime trepte de evoluție sunt astfel constituite încât această specie poate exista atât în apă, cât şi pe pământ şi în aer. Din această specie de animale marine rezultă de exemplu broasca țestoasă, precum şi alte specii de broaşte. Aceste viețuitoare au toate cele cinci simțuri prezente în lumea animală evoluată. Apoi urmează leul de mare, morsa, precum şi locuitorii patrupezi atât ai apei cât şi ai pământului sau ai aerului (amfibiile), percepute ca specii de trecere din care iau naştere animalele patrupede care trăiesc numai pe pământ.

Lumea păsărilor se află pe o treaptă foarte înaltă de potențare a vieții. Pasărea are, ca şi omul, inimă, un stomac mai special, intestine; plămâni destul de mari şi ficat. Aceste organe interne sunt închise în interiorul unei structuri osoase uşoare, fiind mărginite de o piele fină. Inima şi plămânii au aceeaşi configurație ca şi la celelalte animale cu sânge cald. Stomacul şi ficatul prezintă însă diferențe considerabile. Masa cărnoasă se compune din fibre albicioase uşoare, legate între ele printr-un țesut fin inervat, care pot întinde sau strânge carnea mult mai mult decât în cazul altor animale.

La nivelul capului simțurile sunt foarte ascuțite, chiar ieşite din comun. Din această cauză o pasăre vede mai bine prin ochii săi decât un om printr-un telescop performant; la fel, auzul său întrece cu mult auzul vostru. Organele sale de miros sunt mai ascuțite decât cele ale unui câine de vânătoare. Astfel o acvilă este capabilă să perceapă în călătoriile sale diurne un hoț aflat la o mare distanță de ea, iar simțul său gustativ este atât de puternic, încât poate găsi chiar şi sarea din cea mai dură rocă.

Aşa cum organele de simț ale păsărilor au o sensibilitate ieşită din comun şi creierul lor este sensibil şi hiperactiv, fiind dotat cu o mai mare inteligență decât cel al celorlalte animale, neexceptând nici chiar elefanții. Aşadar, se poate constata aici primul pas spre activitatea intelectuală: se demonstrează puterea lor de memorare, unele păsări putând chiar învăța mai multe moduri de a cânta, chiar cuvinte sau propoziții întregi ale unei limbi, fapt imposibil pentru alte animale care sunt tot atât de docile ca şi acestea. Puteți deci concluziona că această specie de animale se apropie mai mult de voi decât acele patrupede care se mişcă obosite pe pământ. Toate acestea au influență asupra organizării interioare, generează o mare receptivitate la stimulii lumii exterioare şi formează deja în creier anumite reprezentări ordonate.

Înmulțirea păsărilor are loc prin fecundarea ouălor. Femela are capacitatea de a se înmulți, fenomen care are loc în ovar în modul următor:

De la inimă pornesc organe fine prin care curge un lichid alb. La terminațiile acestor organe, din acest lichid se formează un țesut în formă de plasă. Dacă acest țesut are forma corectă, astfel încât să aibă aspectul unor mici pâlnii aliniate unele lângă altele, organele care se formează prin ele însele se fixează pe coloana vertebrală. Mai apoi aceste organe se desprind si îşi îndreaptă orificiile spre aceste mici pâlnii. In acelaşi mod, vasele sanguine, pornind de la stomac sunt conduse prin ficat spre orificiile acestor pâlnii. Gând toate vasele care pornesc de la inimă se lărgesc, în fiecare dintre acestea mai creşte încă un astfel de vas care îşi îndreaptă orificiul în câte una din aceste pâlnii.

În momentul în care acest organism - în funcție de specia şi mărimea păsării - a ajuns la maturitate, din sucurile gastrice se secretă mai întâi o mică picătură vâscoasă, astfel încât orificiul celor două organe împinse unul în altul se ridică în mijlocul acestei mici picături. Apoi organul exterior extrage de la nivelul inimii fluide limpezi asemenea apei. Aceste fluide conduc picătura care se deplasează dinspre stomacul în forma unui balon de săpun, pe care aceste fluide îl umplu - în funcție de mărimea şi constituția păsării - până ajunge la mărimea unui bob de cânepă, a unei alune sau chiar a unui măr. Fluidele care vin din sânge se îndreaptă nemijlocit spre aceste ghemotoace albe, în interiorul cărora intră, formând gălbenuşul de ou.

Paralel cu acest proces şi în interiorul canalelor intestinelor se dezvoltă organe de conducere extrem de fine. Astfel găina (ca reprezentantă a părții feminine a păsărilor) are două canale de eliminare: unul pentru eliminarea excrementelor şi unul pentru eliminarea oului ajuns la maturitate, înainte de orificiul de eliminare al acestui canal pentru excremente, un alt canal i se alătură prin organele menționate mai sus, care pornesc din intestine. Ele formează un tub larg care se ramifică în interiorul ovarului în tot atâtea brațe câte pâlnii există aici. În momentul împerecherii o substanță eteric-spirituală este trimisă cu rapiditate în centrul oului. Despre această substanță am vorbit la unirea vieții animale din apă cu cea de pe pământ, (substanța sufletului)

După încheierea acestui proces, oul creşte, formând în interior un țesut extraordinar de fin, şi dă naştere noii ființe şi anume unei păsări extrem de mici, goală în întregime. Acest țesut are deschideri în toate direcțiile pentru că are nevoie de căi de acces către hrană. Organul care porneşte de la stomac transpiră şi formează din pietrele mici dizolvate acolo o masă calcaroasă care se întăreşte datorită căldurii interioare a păsării, formând în jurul oului o coajă tare. Oul prinde viață cu ajutorul căldurii provenite din clocire. După ce a consumat din ou hrana necesară creşterii, puiul sparge coaja şi păşeşte în lumea exterioară ca o pasăre desăvârşită, având toate înzestrările speciei sale.

În clasa păsărilor, porumbelul se numără printre acele specii care îşi procură hrană de trei feluri - aproape asemenea omului - căci ea poate să consume semințe, viermi, insecte şi chiar să spargă pietricele. Corespunzător cu diferitele trepte ale sufletului său, porumbelul se împarte în mai multe feluri. Cel mai nobil din specia porumbelului este totuşi aşa-numitul „porumbel de casă”, uşor de recunoscut prin penajul său colorat. Penajul constituie un punct de reper în lumea animalelor. Dacă o specie de animale domesticită din aceeaşi categorie apare ca fiind multicoloră, ea se află cu mult înaintea ființei umane, căci la acest nivel culoarea exprimă structura interioară. Culoarea albă este cea mai nobilă pentru că ea corespunde în lumea animală unui suflet imaculat.

Astfel porumbelul de casă - cea mai nobilă specie de păsări - reprezintă chintesența

vieţii tuturor speciilor anterioare ei şi a unei specii numeroase de alţi locuitori ai aerului. În acelaşi timp el este asemenea unui vas de preluare a vieţii evoluate a plantelor şi chiar a mineralelor. **Dacă un porumbel moare, viața speciilor din toate împărățiile naturii se uneşte cu principiul vieții lui şi unirea acestor vieți spirituale duce la formarea unui suflet uman.** Există încă alte mii de specii de vieţuitoare ale aerului şi ale pământului prin care au loc asemenea transformări şi cu toate acestea - aşa spune Domnul - „Nimeni nu cunoaşte căile Mele, nici măcar îngerii din ceruri, ci doar Eu singur şi acei căreia Eu vreau? să I le revelez. Cel care crede aceasta, aceluia multe minuni i se vor petrece. Iar necredinciosul nu va fi nici sfătuit, nici ajutat. Degeaba priveşte cu ochii săi orbi în marele Mele ateliere ale vieţii. Cu adevărat vă zic vouă: nu va găsi nimic altceva decât învelişurile morții. **Căci viața este spirituală şi nici un microscop nu poate să surprindă sfera sa de influentă; numai ochiul spiritual poate să privească minunile vieții”**.

## Viața copacului

Pentru crearea unui copac este convocată forța vegetativă, numită şi spiritul naturii, scânteia spirituală divină (**gândul creator al lui Dumnezeu**) care există în bobul seminţei. (**Acest spirit al naturii este o creație sufletească organică de scântei ale vieții primordiale, care - provenind din sufletul spiritului primordial decăzut, Lucifer - în trecerea lor prin nenumărate forme în natură s-au îmbinat şi ordonat şi astfel vor fi trecute de la stadiul de suflete pure la stadiul de creatori ale unor forme de viaţă mai evoluată.**) (Vezi şi: Cine este Dumnezeu, cine este Lucifer, ce este omul? N.r.) Acest spirit al naturii este de o inteligență simplă, el ştiind care este hrana ce i se cuvine, existentă în pământ. Conform voinţei spiritului divin care îl conduce, această scânteie se stabileşte la rădăcină unde îşi va avea sediul, formează nenumărate brațe cu ajutorul cărora extrage fluidele pământului, iar prin micile tuburi şi canale formate de el, este purtat până în vârfurile cele mai înalte şi în toate ramurile copacului. Substanțele cele mai fine se secretă în ramuri, cele mai grosiere rămân în trunchi, iar cele impure sunt eliminate formând scoarța ca o piele ce protejează copacul. O creangă crescută din trunchi poate fi văzută de fapt până în centrul trunchiului într-o structură mult mai fină. În aceasta constă inteligența spiritului copacului care face fibrele şi canalele crengilor de zeci de ori mai fine decât cele ale trunchiului copacului. Prin aceste organe fine pot fi transportate doar fluide foarte fine care sunt deja mai mult eterice. În rămurelele care se formează din crengi se petrece acelaşi fenomen, iar seva din acestea este cu mult mai fină, dar şi mai concentrată decât aceea din trunchi şi din crengile principale.

Mai întâi crengile sunt prevăzute cu nenumărate canale din cele mai mici prin care seva, din nou de zeci de ori mai rafinată (mai pură din punct de vedere chimic) este condusă mai departe. Din această sevă, prin inteligența spiritului copacului şi prin voința scânteii divine pure, se formează frunzele sau acele în funcție de specia copacului. După ce au atins maturitatea deplină, canalele şi organele care pornesc din crengi spre ele, sunt înfundate progresiv, astfel încât din miile de tubuleţe numai unul din mijloc este lăsat deschis, prin care frunza se hrăneşte.

Acest canal va fi şi el închis în cele din urmă, iar frunza se va usca şi va cădea din copac. În ramificațiile rămurelelor aflate cel mai în exterior se află un milion de organe dintre

cele mai fine având diametrul unui ac de cusut, organe care duc un fel de viață animalică. În momentul în care fluidele ajung aici, se naşte un fel de luptă formală, fiindcă spiritul naturii vrea să scape din captivitatea copacului şi să îşi recâştige astfel libertatea. Aceste organe se apleacă aşadar atât de mult încât îi închid acestuia trecerea. Inteligent fiind, el îşi înțelege captivitatea şi îşi găseşte refugiu în umilință, cu ajutorul căreia ființa sa spirituală începe să se transforme în iubire. Prin căldura acestei iubiri, aceste organe foarte îngustate sunt înduplecate şi se lărgesc, spiritul copacului devenind astfel cu adevărat viu, asemenea purei scântei divine. El se aşează apoi plin de iubire pe mlădițele cele mai exterioare ale acelor organe sub formă de fruct al copacului, având la început o mărime pe care ochiul uman abia o poate percepe.

După încheierea acestui proces începe un alt act de creație: prin grație divină, fiecărui fruct îi este dăruită cu ajutorul luminii solare, o scânteie extraordinar de mică. Această mică scânteie este prinsă lacom în sutele de locuri de inserție ale fructelor cu rămurele şi închisă cu grijă într-un mic înveliş (vezi sământa!). Odată încheiată această căsătorie spirituală este creată în curând floarea ca organ de procreare şi, în cele din urmă, fructul este adus la maturitate prin căldura degajată de mica scânteie.

De multe ori, datorită indolenței spiritului copacului, unele mlădițe sunt trecute cu vederea. Însă, la scurt timp după aceea, mica scânteie divină zboară din nou spre locul în care a luat naştere; aici vasele rămurelelor se blochează, iar porțiunea de inserție cu fructul încetează să mai primească hrană. Din această cauză un astfel de fruct se veştejeşte şi moare, urmând apoi să cadă din copac. Într-un fruct ajuns la deplină maturitate însă, această scânteie a vieții este păstrată cu grijă într-un mic înveliş în interiorul seminței. Şi pentru că o scânteie vine de la Dumnezeu, ea păstrează în ea la nesfârşit originea speciei sale. Astfel, dintr-o singură sământă ar putea să ia naştere peste mii de ani multe milioane de copaci de acelaşi fel, perpetuând şi îmbogățind astfel specia acelui copac.

Ce fenomene spirituale stau aşadar la baza creşterii copacului? Dacă o sământă ajunge în pământ, ea cheamă în şi prin ea scânteia de care vorbeam anterior prin spiritul naturii exilat în materie. Prin aceasta un astfel de spirit primeşte primul imbold al vieții şi o inteligență naturală. Fiindcă totuşi la origine el este râu (provine din Lucifer), el doreşte să pună stăpânire imediat pe aceasta scânteie a vieții, care însă scapă de o astfel de urmare.

În curând spiritul naturii îşi extrage din pământ spirite asemănătoare lui, îşi măreşte volumul şi se înmulțeşte, devenind tot mai puternic, lucru care poate fi observat în creşterea continuă a copacului. Această creştere are loc de multe ori prin munca susținută a unei întregi legiuni de spirite ale naturii unite cu spiritul copacului. Scânteia divină a vieții scapă însă de orice urmărire pe care o plănuiesc acele spirite rele ale naturii în furia lor răutăcioasă. De aceea milioane de astfel de spirite se ancorează din nou puternic în materie, aspect care se manifestă exterior prin lemn, dar mai ales prin scoarță.

Aceste spirite învață cu timpul umilința prin lupte care durează de cele mai multe ori ani de zile, devenind în final una cu scânteile vieții. Un astfel de spirit care s-a unit plin de iubire cu această scânteie, în punctele de inserție cu fructele, devine liber odată cu deplina maturitate a fructului. **El trece (ca substanță spirituală) într-o etapă mai înaltă, mai inteligentă, mai plină de înțelepciune, iar acest proces se repetă până la transformarea într-un suflet uman, în care spiritul său propriu se combină cu acesta. Căci atunci când un număr suficient de spirite ale naturii existente în copaci, dar şi în alte plante, ajunge la starea de libertate eterică, s-au unit prin iubire, dând naştere astfel unui *singur spirit* de o inteligență superioară, atunci astfel de spirite trec în *lumea animală,* de unde sunt**

**conduse pe o a doua treaptă de evoluție. Din nou astfel de spirite de unesc cu iubire într-o singură ființă spirituală, pentru ca mai apoi această ființă să fie capabilă, datorită inteligenței spirituale naturale, multiplă şi purificată, să contribuie la *formarea* unui suflet uman**. Când copacul nu mai e bun de nimic moare, putrezeşte, iar materia sa descompusă serveşte din nou la crearea unor noi *forme* în împărăția naturii.

## Evanghelia viței de vie

În fructele unor plante, în special cele ale viței de vie, se găsesc sâmburi în *formă de inimă.* Aceste specii de plante au atins aşadar un mare grad de evoluție. Căci cu cât inima unei ființe este mai aproape de perfecțiune, cu atât ea se va apropia mai mult de forma inimii umane. Este şi cazul semințelor din lumea plantelor. De aceea spiritele unor astfel de plante nobile sar peste un număr mare de trepte de pe scara evoluției animale în procesul lor de formare şi de multe ori trec direct în clasa umană. Ele au în acelaşi timp avantajul că învelişul lor material, compus din nenumărate mici păstăi care conțin scântei evoluate ale vieții, contribuie la hrănirea trunchiului şi în felul acesta şi la hrănirea sufletului.

Cerealele şi cele mai multe fructe de grădină se preocupă în special de hrănirea trunchiului. Fructul viței de vie se preocupă însă, mai mult din pură plăcere, de menținerea în viață a sufletului. Sâmburele strugurelui este creat astfel încât se maturizează în acelaşi timp cu strugurele în sine. ***Fluidul de foc*** eteric cu care este umplut învelişul cel mai interior al sâmburelui urcă prin finele vinişoare prin vița de vie ca printr-o pânză de păianjen. Aceste vinişoare se închid apoi, din ele pornind mai multe canale care înconjoară învelişul cu o substanță dulce-uleioasă, acel suc plin de foc care a fost produs de substanțele spirituale, inteligente, nobile provenite din lumea plantelor care a fost cândva impură.

În acelaşi timp canalele exterioare, mai grosiere ale viței de vie formează un înveliş gros (strugurele propriu-zis). Când acesta capătă destulă soliditate, vasele care înconjoară sâmburele plesnesc şi îşi varsă sucul dulce, spiritual, în învelişul grosier. Strugurii conțin însă şi sucuri astringente care au rolul de a menține stabilitatea, astfel că în interiorul strugurelui ajung două feluri de suc: unul acrişor şi unul dulce. Din această cauză un strugure necopt are încă un gust acru. Odată cu maturizarea, astringența (considerată impură, nenobilă) este împinsă pe dinăuntru de dulceață (pură, nobilă), formând astfel o masă vâscoasă la marginea strugurelui. In acest mod conținutul grosier care a fost sublimat şi conținutul rău devin totuşi gustoase, fiindcă ***sanctuarul plantei***, care este acest vas, a fost folositor.

Belşugul pe care îl dă vița de vie, substanța eterică a acesteia, asemănătoare energiei iubirii, se constituie din energia spirituală care se găseşte în vin după stoarcerea strugurilor: el intră în suc în momentul în care s-au separat toate impuritățile şi nu mai devreme - o Evanghelie care e valabilă şi pentru natura umană!

## Despre felul cum iau naştere vijeliile

Domnul spune astfel:

**„Materia nu este altceva decât o scoală a umilinței pentru spiritele nobile. Părțile spirituale din care se compune apa reprezintă un flux al grației Mele divine care**

**provine din dragostea Mea plină de compasiune. Lumina soarelui luminează şi ea prin grația Mea, iar căldura există din iubirea Mea!"**[3]

Câteodată descopăr în ținuturile cu multe ape o mare bogăție de spirite umile ale materiei. Şi atunci las să se reverse din Mine prin voința mea un mare fluviu al vieții. Astfel spiritele bune ale apei sunt menținute libere, ele trăind astfel o imensă bucurie de a lăsa să curgă prin ele viața. Ele sunt unite printr-un filon comun şi se joacă vesele cu apele, acest joc al lor constând dintr-o mişcare în salturi mici într-un cerc larg. Cu cât fluviul vieții (exprimat de spiritele libere ale eterului) se ridică mai sus, cu atât aceste spirite trag mai vesele de valuri în sus.

Aşa cum ființa umană îşi exprimă o mare bucurie printr-o mişcare în cerc (ființa interioară a dansului), la fel şi spiritele apei se unesc într-o astfel de manifestare, ridicând odată cu ele apa în cercuri cu valuri agitate. Iar când ele îşi dau seama că viața îşi întinde larg brațul eliberator din Mine în forma vizibilă a unor nori, spiritele vesele ale apei dublează viteza mişcării valurilor în cerc şi se ridică în sus deasupra suprafeței apei. O astfel de mişcare este resimțită apoi de miriadele de spirite care se află mult mai departe şi care se adună într-un astfel de cerc pe dedesubtul apelor din toate ținuturile.

Acestea atrag participarea şi a altor spirite din alte ținuturi care în scurt timp încep să se deplaseze şi nu cruță nimic din ceea ce le iese în cale: copaci, case, animale şi oameni - totul este luat înainte în dezlănțuirea lor plină de bucurie. Astfel de fenomene ce se petrec deasupra câmpiilor uscate au două caracteristici diferite: unele spirite care fac exces de zel îşi vorbesc prin vijelii sau prin învolburări de vânt. Altele neîmblânzite se aprind în râvna lor, astfel încât se manifestă prin vijelii de foc. După ce aceste vijelii se reunesc împreună cu tot ce au luat în drumul lor, în cercul creat de ele se produce o mare destindere a materiei, pe locul principalei eliberări de forțe, în forma unui munte.

Să nu vă imaginați însă că materia (pietre, pământ, plante, copaci şi altele) este ea însăşi aceste spirite. Întreagă această materie este doar o închisoare pentru ele, care le opreşte temporar legătura cu viața care curge din Mine. Atâta timp cât voința Mea le va permite, în funcție de nivelul fiecăruia de evoluție, cu ajutorul inteligenței şi al liberului arbitru propriu fiecărui spirit, li se va deschide câte o portiță de scăpare din ghearele morții.

[3]Această introducere reprezintă cheia înțelegerii profundei semnificații a acelor fenomene puternice ale naturii care îi apar omului ca fiind aducătoare de distrugere şi nimicire. Lorber însă descrie aceste fenomene ca pe un proces de mântuire de un dinamism colosal.

## Ființa cutremurului de pământ (fenomene care au loc în Pământul spiritual)

„... Există încă multe alte fenomene ale naturii despre a căror adevărată cauză ştiințele naturii nu ştiu mare lucru. Printre acestea se numără de exemplu magnetismul Polului Nord, luminile polare, fulgerul, formarea norilor, cometele, stelele căzătoare şi chiar formarea cristalelor, cauzele fluxului şi refluxului, forța de greutate şi multe alte fenomene.

Printre acestea se numără şi mişcările pământului, cutremurele prelungite, şocurile seismice a căror forță nimiceşte adeseori ținuturi întregi în doar câteva secunde. Printre

marile fenomene ale naturii se numără şi avalanşele de piatră şi aluviunile de pământ şi chiar scufundarea unor munți întregi şi a unor insule, precum şi erupțiile vulcanice.

Este aşadar necesar să observăm mai îndeaproape ființa cutremurelor de pământ şi cauzele lor spirituale. Mai întâi s-a constatat că un cutremur nu reprezintă un fenomen propriu, de sine stătător, ci are loc în mod constant în urma unui şoc seismic care ia naştere în anumite puncte ale corpului pământului. Acest fenomen se produce în felul următor:

În adâncul ființei pământului se găsesc măruntaiele telurice sub forma unor formațiuni ancestrale. De aici sunt gonite în toate părțile pământului nenumăratele hoarde de spirite decăzute odinioară, cărora le este dat un anumit interval de timp pentru a fi reînsuflețite. **Dacă pe pământ o generație de oameni este prea înrobită de simțuri şi materialistă, după moartea fizică spiritele lor se reîntorc în străfundurile pământului şi rămân înlănțuite acolo până învață starea de umilință.**

Dacă acest fenomen ia amploare, un astfel de punct în interiorul pământului se supraîncarcă şi aceste spirite încep să nu mai aibă loc de dorințele lor rele şi să se aprindă. Chiar şi acele spirite care nu s-au născut încă în corp sunt trezite din starea lor de linişte. Ele sar din lăcaşul lor şi se năpustesc în furia lor, formând puternice coloane de foc, asupra celorlalte spirite pentru a le nimici. Din această cauză spiritele din nou decăzute se aprind şi mai mult, ele crezând că un astfel de foc este focul iadului şi o pedeapsă a lui Dumnezeu şi ard de mânie, distrugând tot ceea ce vine de la Dumnezeu.

Este trimis atunci un înger binefăcător al păcii care deschide zăgazurile a câte unui rezervor de apă subteran şi conduce apa spre punctul în care s-a adunat mânia. În momentul în care spiritele liniştitoare ale apei ajung într-un astfel de loc, ies imediat iritate din învelişul lor subțire şi aprind focul păcii împotriva hoardelor spiritelor rele. În acelaşi timp are loc o transformare a apei în aburi care provoacă prin întinderea ei subită o lovitură puternică. Tot ceea ce se află în acel moment deasupra unui astfel de punct este scuturat şi aruncat cu putere.

Aceasta este cauza subtilă a mişcărilor seismice. Aceste mişcări numite în mod general „cutremure” nu sunt altceva decât mici scuturări ale straturilor pământului cauzate de deschiderea zăgazurilor şi de căderea apei. De aici rezultă noi fisuri care ajung la suprafață din străfundurile pământului. Spiritele aflate în aceste crăpături împreună cu spiritele apei sunt adunate de către înger pentru a fi formate mai departe. Spiritele decăzute rămân însă îmblânzite în mlaştina de noroi care s-a format.

Vibrațiile ulterioare provocate de mişcările seismice reprezintă urmarea retragerii spiritelor apei şi a ceea ce vine după ele.

Pământul a fost creat tocmai pentru ca el să poarte în pântecele său o generație decăzută de spirite care să se nască din nou într-o viață liberă şi eternă în Dumnezeu!

Concluzia ar fi următoarea:

În strânsă legătură cu fisurile şi prăpăstiile adânci despre care am vorbit mai sus sunt şi secarea izvoarelor şi pâraielor, precum şi retragerea mării şi a altor lacuri. Căci înainte ca un astfel de şoc seismic puternic să ia naştere, spiritele se adună mai înainte în hoarde imense. Această adunare a lor este percepută de simțurile naturale ale ființei umane în următoarea formă:

Prin contactul mineralelor cu apa are loc o dezintegrare chimică ce este descrisă ca o fierbere din care rezultă diverse gaze care caută o portiță de ieşire de aici. Odată ce acestea ajung într-un spațiu gol, ating treptat o forță de întindere prin care ridică scoarța terestră de deasupra. Aceasta începe să se crape, iar prin ridicarea ei constantă aceste gaze cauzează în

cele din urmă despicături şi chiar prăpăstii.

Când gazele care s-au adunat sub pământ pătrund prin micile fisuri până la marile rezervoare de apă, le măresc suprafețele atât ele mult, încât se unesc cu firicelele de apă care se găsesc la suprafață. Ele ridică apoi şi scoarța exterioară a pământului, lucru care cauzează secarea mai multor izvoare. Şi marea, care se află în legătură cu apele subterane, bate în retragere în momentul în care se produc acele crăpături din cauza gazelor care intră în ele.

Acest fenomen este perceptibil şi cu ochiul liber, în realitate însă el este mai complex, căci este vorba de acea adunare sălbatică de spirite care sunt scoase din starea lor latentă, în acest loc este trimis apoi un înger al păcii, care deschide în adâncul pământului canale dinspre marile pânze de apă în care spiritele, în graba lor, devin incandescente. Spiritele liniştite ascunse în ape caută atunci să îmblânzească astfel de hoarde înfuriate. Dacă eforturile depuse de aceste spirite ale păcii se dovedesc a fi zadarnice, îngerul dă peste cap socoteala răutăcioasă a spiritelor mâniate, scuturând acel loc de nenumărate ori cu multă forță şi zdrobindu-l în mici bucăți în care încă mai locuiau spirite nenăscute încă. Spiritele focului eliberate atunci aprind spirite aflate de obicei la mile întregi distanță, sub forma vizibilă a vaporilor de apă. Iar acest moment al aprinderii este recunoscut sub forma unui cutremur mai mult sau mai puțin intens.

Ştim cu toții ce urmări au astfel de fenomene. Pentru ca ele să nu se producă prea des, lucru care ar putea duce la distrugerea întregului corp al pământului, sunt create nişte conducătoare de mânie ale acestor spirite ale iadului, prin care apa iese mereu sub forma aburilor din locurile incandescente. Dacă aici se adună şi gaze, acestea se scurg asemenea fumului printr-un şemineu, fără a se produce catastrofe de proporții. De exemplu, scopul unui vulcan este acela de a conduce mânia iadului în interiorul corpului pământului.

Vulcanii au în subteran mii de ieşiri şi puncte de confluență asemănătoare cu ramificațiile rădăcinilor unui copac imens. Acolo unde aceste ieşiri vulcanice sunt insuficiente, au loc adeseori acele ridicări ale pământului aşa cum am spus anterior, prin adunare de spirite. Pentru a elimina însă posibilitatea unor distrugeri puternice, un al doilea înger creează deschideri în adânciturile pământului, precum şi în multe crăpături ale muntelui. Prin acestea se scurg gazele neaprinse încă sub forma unor vânturi puternice şi furtuni ce au loc la suprafața pământului.

Astfel de deschizături se creează aproape în fiecare zi, lucru observabil pe deplin la coborârea şi urcarea barometrului. Când acesta scade este un semn că urmează o adunare subterană; în acelaşi timp scoarța terestră este ridicată şi ajunge în straturile uşoare ale aerului. Fiindcă aici barometrul arată o micşorare a presiunii aerului, coloana de aer devine uşoară şi scade în masă. Prin portița de ieşire creată, spiritele (gazele) se scurg încontinuu şi odată cu acest fenomen scoarța terestră revine la starea ei anterioară incipientă, iar barometrul începe din nou să crească în aceeaşi proporție, fiindcă coloanele de aer sunt din nou mai grele.

Aceste spirite ale străfundurilor pământului devenite libere se unesc cu cele care vin din sfera liberă a eterului. Ele trag unele de altele şi se unesc pe aşa numita cale electromagnetică care s-ar cuveni mai degrabă să fie numită „**calea iubirii în natură**”. Ele cad apoi în mod obişnuit pe pământ, hrănindu-l, sub formă de ploaie, grindină sau zăpadă. Spiritelor libere ale grindinei li s-au adăugat şi alte spirite şi mai rele. Pentru ca acestea din urmă să nu poată pricinui dezastre, ele sunt imediat transformate în nişte pietricele de grindină, fiind potolite astfel de mânia lor pentru a fi apoi aruncate pe pământ. Din această cauză o furtună cu grindină este de o mai mare violență decât o furtună de vânt şi ploaie.

Acest lucru îl arată şi norii împrăştiaţi în toate părţile înaintea unei furtuni şi care sunt împinşi cu putere de către spiritele păcii ca o adunătură de spirite mânioase. De asemenea acele spirite se manifestă prin vuiete, fulgere şi tunete. În momentul în care acestea ating pământul sunt preluaţi de materia îmblânzită şi spiritele păcii se înmoaie din nou şi se topesc din bulgăraşii de grindină.

Dacă cetele de spirite ale păcii nu ar acţiona după voia Domnului, distrugătorii atemporali în libertatea lor ar aprinde şi ar distruge puternic pământul. De aceea, pe viitor să nu vă fie teamă de astfel de fenomene ale naturii, căci tot ceea ce se petrece aici se naşte din ordinea iubirii divine şi serveşte marii opere de eliberare a spiritului din materie.

## Polul Nord şi Polul Sud

Pentru că Pământul poate fi comparat cu un imens corp organic al unui animal, putem spune că şi el are nevoie de hrană pentru a continua să subziste. Pentru a realiza aceasta - la fel ca şi în cazul plantei sau animalului - sunt necesare o gură sau mai multe braţe cu care mănâncă sau absoarbe hrana. De altfel, fiecare corp animal sau chiar corp planetar au multe mici vârfuri de absorbţie prin care absoarbe substanţa electrică şi eterică din aer. Pe lângă acestea mai au şi multe tentacule prin care absorb hrana şi un alt canal principal de eliminare, precum şi un număr mare de alte mici canale.

Polul Nord este gura principală prin care se hrăneşte corpul Pământului, iar Polul Sud este canalul său principal de eliminare. Gura prin care se hrăneşte este considerabil de mare. Diametrul acesteia în latura sa cea mai exterioară are în medie douăzeci-treizeci de mile, dar se îngustează în interior până la un sfert dintr-o milă. În această mărime se continuă cu gâtul până la nivelul stomacului aflat în prelungirea acestuia. Pereţii gâtului sunt foarte denivelaţi şi au aspectul unor întinderi cu ţepi asemenea pielii unui arici uriaş. Ţinutul propriu-zis al Polului e format dintr-un crater mare în formă de pâlnie, înconjurat de icebergurile cele mai abrupte şi de colţuri de stâncă. Acest crater se aseamănă cu partea superioară a unui măr a cărui codiţă a fost ruptă. Din gura inferioară a craterului - deschiderea propriu-zisă a gurii prin care se hrăneşte - porneşte canalul de hrănire menţionat mai sus care duce până în centrul Pământului.[4] Stomacul Pământului se află dedesubtul inimii, aproape de mijlocul corpului Pământului. El arată ca o cameră cu suprafaţa de zece mile. Fâşii transversale de pământ - unele în diametru de două sute de stânjeni (circa 380 m) - se întind în toate direcţiile în formă de coloane şi se sprijină parţial între ele. Acest aşa-zis stomac şi stâlpii lui transversali de sprijin care arată ca nişte fâşii de pământ ovale, respectiv ca nişte coloane, nu sunt alcătuite dintr-o masă dură. Caracteristica lui principală este că se aseamănă cu un portofel de gumă ai cărui pereţi au greutate egală pentru a nu fi împinşi unul peste altul de forţa de greutate care acţionează din exterior. De la acest stomac porneşte un canal principal în formă de şurub care străbate întreg corpul Pământului şi care are ieşire la Polul Sud. Canalul este din aceeaşi materie ca şi stomacul, numai că din cauza ieşirii devine treptat mai

[4]Aceste informaţii ale lui Lorber încep să aibă o confirmare uimitoare datorită traversărilor făcute de submarinele americane pe sub polul nord. Fotografiile şi măsurătorile sub apă constată că terenul mării sub polul nord este rotund şi gol pe dinăuntru şi urcă brusc acolo unde încep gheţarii, care tinde, spre deosebire de partea dinspre interiorul polului, să aibă o adâncime asemenea celei unui crater.

dur. Nu mai trebuie menționat faptul că din stomacul principal al Pământului şi din canalul său principal de eliminare pornesc nenumărate alte vase şi canale de hrănire. (Vezi şi: „Pământul şi Luna” de Jakob Lorber, n.r.)

În ce constă hrana principală a Pământului? În regiunea cea mai înaltă a Polului Nord au loc anumite fenomene care nu se manifestă în nici o altă parte de pe suprafața pământului. În primul rând este vorba de o regiune de aer foarte rece care se extinde în timpul iernii. Pe lângă acest aer greu şi rece mai există şi o masă de ceață care devine din ce în ce mai densă, care este împrăştiată de nenumărate fascicule de lumină în formă de stele căzătoare, în porțiunea mai îndepărtată din jurul Polului se găseşte o aglomerare de cristale de gheață, iar câțiva stânjeni mai jos se află vârfuri înalte de gheață. Gura magnetică a Pământului trage cu mare putere toate acestea ca pe o hrană care este condusă în stomacul Pământului, pe a cărui pereți şi coloane transversale se aşează aceste substanțe în formă de cristale.

Odată ce stomacul este umplut de căldura emanată de Inima Pământului se produce o mişcare de vibrație a pereților stomacului, iar coloanele transversale din interior fie se contractă, fie se destind. În acest fel hrana este fărâmițată, instalându-se în acelaşi timp o materie electrică care ajută la descompunerea părților hrănitoare ale apei şi care este împinsă în nenumăratele canale de hrănire. Apoi un curent electric negativ diferit apucă resturile rămase nedigerate şi le împinge mai departe cu mare putere prin canalul în formă de şurub, unde aceste părți eliminate în urma frecării puternice trebuie să redea ultimele resturi *substanței* care a hrănit Pământul. Din acest motiv partea nordică a Pământului este mai compactă decât partea sudică, fiindcă cea din urmă primeşte doar resturile rămase din hrană.

În ce priveşte caracteristicile Polului Sud, acesta este format dintr-un ținut muntos, întrerupt în multe locuri de ape adânci. Acest Pol nu este înconjurat de formațiuni abrupte de gheață şi stânci ca Polul Nord, ci din mase sferice pe jumătate strivite care se compun pe de o parte dintr-un fel de piatră calcaroasă, iar pe de altă parte din foarte mulți vechi ghețari. Mijlocul Polului se constituie dintr-un mare crater care este înconjurat de şase cratere mai mici.

Diametrul tuturor craterelor este de aproximativ o sută treizeci de mile. Ele servesc la eliminarea acelei părți nefolositoare din hrană şi la trecerea ei într-o formă eterică. Polul Sud se întinde pe mai multe mile deasupra nivelului mării. El are astfel aspectul unui munte înalt, fără vârf şi dă Pământului mai mult o formă de pară[5] decât de măr. Înălțimea sa abia dacă se ridică la douăzeci de mile, deci pe lângă alți munți ai Pământului, acesta apare ca un pitic. Această înălțare nu se produce brusc, ci treptat.

Împingerea resturilor din hrană ale Pământului înspre Polul Sud determină şi rotația corpului Pământului în jurul propriei axe, în decursul căreia această materie asemănătoare aerului loveşte într-o direcție în afara eterului liber. Prin aceasta Pământul primeşte un impuls asemănător unei *rachete* care - prin discul pe care se sprijină - pune aerul în mişcare atât de puternic, cum nici nu vă puteți imagina. Ceea ce rezultă este o coloană de presiune care răstoarnă discul de care racheta este legată, la fel cum o rachetă cu reacție se înalță prin coloana de aer care creşte rapid sub ea. Din acest exemplu ne putem da seama cum rotirea zilnică a Pământului se produce prin mecanismul ei propriu şi natural şi este ciclică.

[5]Şi această teorie în ce priveşte forma de pară a pământului este adoptată de ştiința ca fiind un nou rezultat al cercetărilor geofizice din ultimii ani! Această descoperire a fost facilitată de metodele exacte de măsurare a unui satelit artificial american al pământului cu ajutorul sistemului său special de radar.

# Fluxul şi refluxul (procesele respiraţiei)

Tot ceea ce are viaţă este înzestrat cu respiraţie proprie. Dacă aceasta încetează, spiritele vieţii îşi iau zborul. Aceasta se scufundă înapoi în starea de inerţie, se descompune şi moare. Viaţa întreagă îşi găseşte sfârşitul odată cu ultima răsuflare. Dacă centrul menţinerii vieţii fizice, respiraţia, încetează şi viaţa vegetativă în toate organele corpului ia sfârşit. Ce este aşadar respiraţia şi la ce serveşte ea?

În fiecare fiinţă predomină fie polaritatea pozitivă, fie cea negativă, ele fiind mereu în opoziţie. Aşa cum nici un pol pozitiv sau negativ nu poate subzista prin el însuşi, ci unul face posibilă existenţa celuilalt, la fel se petrece cu întreaga viaţă în natură care se compune dintr-un pol negativ (materia) care preia polul pozitiv (spiritul).

Dacă de exemplu discul unui dispozitiv electric este răsturnat, electricitatea negativă este stimulată şi astfel consumată în ea însăşi. Dar tocmai prin această consumare în ea însăşi ea începe să dezvolte o nouă nevoie de saturare. Fiindcă polul consumat nu se poate satura din nou prin sine însuşi, polul pozitiv formează saturarea necesară electricităţii negative. La fel şi respiraţia este cea care pune în mişcare „maşina electrică a vieţii” ce stimulează polaritatea negativă, fiind în acelaşi timp dornică de complementarea pozitivă. Cu fiecare respiraţie se produce un fenomen de frecare în toate părţile corpului. Prin aceasta este stimulată viaţa vegetativă, căci după saturare este resimţită foamea. Această nevoie este potolită odată cu fiecare inspiraţie (preluare a aerului!), timp în care azotul, ca pol negativ, preia cu aviditate oxigenul. Odată ce ultima inspiraţie a avut loc, polaritatea negativă se consumă de la sine, ceea ce duce imediat la moartea corpului fizic.

Fără respiraţie nu există viaţă! Nu numai fiinţa umană respiră, ci şi animalele, şi plantele şi mineralele. Orice corp din această lume respiră, primind astfel o viaţă vegetativă de la un soare care îi este supraordonat. Pământul respiră şi el periodic, structura lui interioară fiind organizată din punct de vedere organic astfel încât este şi el capabil să respire.

Inspiraţia şi expiraţia Pământului sunt determinate de nevoia permanentă de hrană proaspătă (substanţa electric-eterică), imediat ce hrana consumată anterior a fost folosită devenind astfel negativă. În timpul procesului digestiei, organele Pământului se apropie unele de altele (ca şi la animale) până în punctul în care încep să se frece între ele (senzaţia de foame!). Apoi are loc o nouă saturare, timp în care organele telurice se extind din nou şi mai mult.

Acest fenomen poate fi perceput în aşa-numitele maree, căci fluxul şi refluxul sunt un efect natural al inspiraţiei şi expiraţiei corpului pământului. Procesul de respiraţie în plămânii Pământului are loc prin inversarea polului polar pozitiv în pol polar negativ. Această inversare a polarităţii este cauzată prin aceea că fiecare suflet (şi corpul lumii închide în materia sa spiritul), imediat ce a preluat din substanţa inspirată, materia vieţii, lasă în plămâni o polaritate negativă (azot, bioxid de carbon). Aceasta este cauza pentru care din nou, la următoarea inspiraţie, polul pozitiv (oxigenul) trece imediat în negativ.

Modalităţile de a respira în lumea animală sunt foarte variate. Fiecare animai îşi este propriu în felul său, aşa cum specia din care face parte îi condiţionează independenţa. Calul, berbecul, câinele sau pisica, toate animalele patrupede respiră diferit. Comune le sunt doar procesul în sine de inspirare şi de expirare a aerului, prin care substanţele necesare supravieţuirii unei specii de animale sunt absorbite, iar substanţele care nu sunt bune sunt din

nou eliminate. Diferită este modalitatea de inspirare a aerului, de descompunere a sa şi felul în care se separă din el substanța nefolositoare. Astfel amfibiile, viermii, insectele respiră la fel, dar respirația acestor specii de animale cu sânge rece, respectiv fără sânge este altfel! Insectele, de exemplu, conțin un fluid care corespunde structurii lor pentru că ele se află tot timpul în mişcare, astfel dezvoltându-se în vasele sanguine electricitatea necesară vieții acestor animale. (Vezi şi: „Musca" de Jakob Lorber, n.r.)

Animalele super-dezvoltate (şi omul) nu respiră doar din cauza procesului chimic, ci şi ca să îşi întărească structura - timp în care îşi procură hrana brută. Astfel stomacul, care se găseşte mai departe de plămâni, este masat într-o anumită măsură prin mişcarea relaxantă a organelor de respirație. Astfel hrana brută din stomac este mărunțită, prin aceasta generându-se căldura electrică necesară digestiei. Hrana, care prin structura ei negativă este prea puțin încărcată cu energie pozitivă, nu poate ajunge prin sine însăşi la fermentație, căci aceasta nu este altceva decât degajarea electricității, care există ca principiu al întregii vieți organice din celule. În momentul în care cantitatea de energie se măreşte datorită împrejurărilor exterioare, celulele substanței hrănitoare se rup şi această energie trece în celulele organelor sub forma unei noi substanțe hrănitoare vitale.

Şi respirația în lumea plantelor este diferită. Plantele sunt prevăzute cu un spațiu gol fie în trunchi, fie în tijele frunzelor şi crengilor, care nu este plin cu nici un fluid, ci doar cu aer. Acest aer nu este totuşi la fel cu cel din atmosfera care înconjoară planta, ci este diferit în funcție de specia din care face parte planta respectivă. Dacă planta nu ar fi capabilă să aspire aerul, în ea nu ar putea să existe acest aer care îi este caracteristic şi care îşi face simțită prezența printr-un miros specific. Dacă nu ar exista deloc aer în interiorul plantei, ea nu ar pocni şi trosni atunci când este arsă.

Plantele respiră prin pori într-un mod foarte economic. Respirația lor are loc numai de două ori în douăzeci şi patru de ore, procesul de inspirație având loc ziua, iar cel de expirație, noaptea. În timpul zilei aerul atmosferic este inspirat după nevoia plantei, lent şi constant prin cămăruțe speciale create pentru aceasta. În timpul nopții însă, când procesul chimic prin care fiecare plantă absoarbe ceea ce îi corespunde, s-a încheiat, aerul care nu îi mai e de folos este din nou eliminat - proces care durează din nou la fel de mult cât durează inspirația din timpul zilei. Ce forță motrice determină planta să îşi dilate şi să-şi comprime organele determinând astfel inspirarea aerului? Observați numai multiplele vârfuri mici şi mari, adeseori aspre care acoperă atât trunchiul, cât şi partea de dedesubt a frunzelor! Toate servesc la absorbția energiei şi preiau acest fluid cu aviditate pe parcursul întregii zile, mai ales partea polar pozitivă. Prin această absorbție a energiei de polaritate pozitivă, organele plantei se dilată, camerele ei devin tot mai mari şi aerul poate pătrunde nestingherit prin pori. În timpul nopții polaritatea electrică se schimbă scurgându-se înapoi din vârfuri şi descărcându-se, iar organele revin din nou la forma lor inițială. (Diferitele feluri de azot şi bioxid de carbon disociate prin această energie corespund polarității negative a focului electric atmosferic).

Plantele şi copacii subzistă în timpul iernii pentru că au o respirație periodică care se produce de două ori pe parcursul unui an întreg: o inspirație şi o expirație. Principala respirație are ioc în timpul verii în felul următor: odată cu fiecare suflu de aer se produce în organismul copacului un fenomen care face ca - în afara cantității de aer folosită - o parte din el să rămână încă în organism. Acest rest serveşte la creşterea copacului în perioada verii, iar în timpul iernii acest important rest nefolosit este eliminat prin presarea tuturor organelor (frigul contractă!) Deoarece acest aer nu rămâne curat în totalitate de-a lungul existenței copacului, înainte de a ieşi în atmosferă se aşează fie în trunchi, fie în scoarță, pe care le

întăreşte şi mai mult. Astfel se explică şi apariţia muşchiului pe trunchiul copacului.

Veştejirea plantei este în strânsă legătură cu scurgerea energiei pozitive, care este prezentă atât timp cât planta este verde şi proaspătă. Dacă un atom de energie dintr-o celulă oarecare a plantei dispare, planta începe să se micşoreze în locul unde are loc pierderea electrică, iar acest atom atrage după sine şi celulele vecine, făcând astfel să iasă energia care se află şi în ele. În aceasta constă procesul de ofilire a unei plante rupte de rădăcina sa şi care prin aceasta îşi pierde elasticitatea şi prospeţimea. De ce însă acest proces este întârziat un timp dacă planta este pusă în apă? În acest caz curgerea energiei este împiedicată, fluidul electric al apei menţinând echilibrul acelei plante şi chiar putând să o hrănească o perioadă de timp. Unele plante sărace în energie trăiesc încă mult timp astfel, ca şi cum ar avea rădăcină, dar desigur ele îşi pierd capacitatea de vegetaţie.

Şi în lumea mineralelor este nevoie de respiraţie pentru ca piatra să poată rămâne în viaţă. Materia nu este altceva decât expresia a două forţe opuse: forţa centrifugă, respectiv forţa centripetă. Dacă atracţia dintre ele nu s-ar realiza, prin ajutorul constant al forţelor care le înconjoară, aceste forţe ar trebui să fie rapid învinse de forţa care le alungă, acţionând împotriva lor, prin care materia ar ieşi din sfera vieţii, în consecinţă şi o piatră de orice fel ar fi ea, trebuie să absoarbă continuu aerul de care este înconjurată şi care îi este destinat. Ea păstrează în acelaşi timp acele părţi ale aerului care îi sunt necesare şi înlocuieşte astfel părţile care au fost folosite în lupta celor două forţe. Ceea ce nu îi corespunde este eliminat cu ajutorul forţei centrifuge, pentru ca piatra să rămână apoi în starea ei normală. Uneori piatra se poate „îmbolnăvi” de la sine atunci când ceva străin (din cauza neatenţiei spiritelor conducătoare ale naturii) este absorbit prea des şi este eliminat prea târziu, în acest caz piatra dezvoltă în ea formaţiuni străine. Astfel, cristalele transparente de exemplu prezintă uneori particule în formă de muşchi care în mod evident nu provin din ele.

Şi mineralele respiră în acelaşi mod cum respiră animalele, adică prin inhalare. Cu ajutorul formaţiunii sale organice şi caracteristicilor sale, piatra atrage acele particule dizolvate în aer care îi sunt asemănătoare, în timp ce la animale descompunerea chimică a aerului are loc mai întâi în corp, în piatră are loc la suprafaţă. Aceasta este acoperită constant de o crustă care în cantităţi mai mari formează adeseori o altă piatră sau se prelungeşte cu o plantă având diverse forme fiecare.

Pe lângă respiraţia atmosferică are loc un alt tip de respiraţie de natură *electrică.* Este vorba de preluarea fluidului magnetic în interior, prin care ambele forţe contrarii se stabilizează, fapt care este expresia polarităţii contrarii în materie şi formează întreaga viaţă a naturii care continuă să existe atâta timp cât acea polarizare se ghidează după legea perseverenţei. Dacă datorită conjuncturilor exterioare, una din cele două polarităţi este dezechilibrată, materia se descompune şi se transformă în cele din urmă în praf. Totuşi şi aceasta trăieşte mai departe atâta timp cât în particulele sale mai există încă oarecare forţe polare. Dacă este necesar ca polaritatea electrică să ia o altă direcţie, materia trece imediat într-o altă stare (în aceea a eterului rafinat din care ea a luat naştere prin îngroşarea acestuia).

**Privind din punctul de vedere al spiritului, polul pozitiv este spiritual, polul negativ ţine de natură.** Polul pozitiv este substanţă, cel negativ este un vas de preluare. Pozitiv înseamnă interior, negativ înseamnă exterior. Iubirea şi înţelepciunea ţine de polul pozitiv, mila şi graţia creatorului ţin de polul negativ. Dacă negativul nu ar exista, iubirea şi înţelepciunea nu ar putea să se manifeste în nimic altceva decât în ele însele. Polaritatea pozitivă care o hrăneşte este iubirea divină. Compasiunea provenită din această iubire a dat însă naştere unor fiinţe care au ştiut să recepteze iubirea lui Dumnezeu. Dragostea Lui

hrăneşte fiinţele mai departe şi naşte prin ordinea ei eternă o fiinţă pentru altă fiinţă, o fiinţă din altă fiinţă, pregătind astfel o desăvârşire în trepte a vieţii, pentru ca infinitul să fie plin de viaţa din Dumnezeu.

## Eterul de sulf

Orice eter ca fluid specific spiritual de o rafinare extremă (chimic: anhidride ale alcoolului, produse de distilare) amorţeşte nervii... La fel şi vinul, berea, cidrul şi alte asemenea lichide, pentru că aici caracteristicile spirituale sunt deja mai libere şi mai independente decât în apă sau în alte lichide nefermentate, în eterul pur ele sunt aproape complet libere şi pot fi păstrate numai în vase foarte bine închise.

Dacă se intră în legătură cu un asemenea eter, prin intermediul inspiraţiei într-un organism fizic în care domneşte spiritul nervilor, el va fi absorbit cu aviditate şi utilizat de către ultimele camere interioare ale nervilor pentru saturarea acestora (principiul de anestezie al narcozei!).

Înţelegem astfel cum după acest proces spiritul nervilor devine inactiv pentru corpul fizic. Din cauza suprasaturării rapide a camerelor nervilor, legătura cu el a fost întreruptă. Prin urmare, *sufletul* devine din nou liber pentru că spiritul nervilor aflat în acea stare, cu încăperile pline ale nervilor, nu se mai poate lega de acesta. Sufletul este temporar eliberat de corp, el se află în timpul acestei scurte amorţiri a nervilor parţial conştient în acea sferă a spiritelor, care corespunde inimii umane. În starea de anestezie a narcozei sufletul rămâne aşadar într-un anumit grad de contemplare interioară. Pentru că aici sufletul şi spiritul nervilor se află în *deplină uniune* (numai sufletul şi camerele nervilor sunt separate!) ca în starea de somn natural, sufletul poate să transmită formele contemplaţiei sale spiritului nervilor aflat încă în legătură cu el. **În acest mod sufletul poate să-şi amintească pe deplin ceea ce a văzut în lumea sufletului spiritual, dar nu poate percepe ceea ce s-a petrecut între timp cu corpul.** Dintr-o stare pur somnambulă[6] sau dintr-o stare de vis profund, sufletul nu poate aduce nici o amintire în starea sa naturală de veghe, pentru că în mod normal acolo el se află *în afara legăturii* cu spiritul nervilor. El rămâne însă în strânsă legătură cu nervii, pentru că altfel nu s-ar mai produce saturarea lor, legătura cu ei ar slăbi, iar fără spiritul care să-i susţină ei ar muri curând, s-ar dezintegra, fapt ce ar atrage după sine şi moartea corpului.

În narcoza eterică, eterul este totuşi înlocuitorul spiritului nervilor, aşa cum în somnul natural eterul stomacal preia această funcţie din hrană. Chiar dacă există o saturare precară la nivelul camerelor nervoase, spiritul nervilor poate fi liber fără probleme, el stându-i la dispoziţie pe deplin sufletului. Astfel sufletul îşi reaminteşte ceea ce a perceput în sferele lumii spiritelor.[7]

---

[6]Stare numită astăzi de parapsihologie „transă”..

[7]Această reamintire se bazează pe preluarea percepţiei în creierul spiritual, de la care rareori are loc transmiterea mai departe a acestor impresii asupra creierului fizic şi odată cu aceasta amintirea conştientă a vieţii onirice.

În aceasta constă *diferența* fundamentală între această stare de anesteziere eterată şi aşa-zisul somn magnetic (starea de transă, respectiv hipnoză), în care sufletul îşi poate privi corpul pentru că spiritul nervilor este încă în legătură cu acesta, în timp ce în cazul narcozei ambele sunt *în afara oricărei legături* cu corpul fizic.

Uneori se poate întâmpla ca la unii oameni să apară unele efecte ale narcozei sub forma stărilor convulsive. Ele reprezintă o anumită „sete de a evada" a sufletului din lanțurile materiale care i-a fost întipărită prin starea de narcoză.

(Vezi şi: „Secretele Vieții", n.r.)

(Alte documente se pot vedea pe: http://www.scribd.com/people/documents/236910-billydea , n.r.)